

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Vanemennesker

Citation: Michaëlis, Sophus: "Vanemennesker", i Michaëlis, Sophus: *Vanemennesker*, Jacob H. Mansas Forlag, 1892, s. 113. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_02-shoot-idm140033056127152/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Vanemennesker

Holgers Herredømme over Noder og Musik havde imponeret ham, og om han ikke havde denne Begejstring i Blik og Stemme, der lod ane en indre Ild, da vilde Titus aldrig have anset Holger for andet end en komplet Proletar.

Nu tog Holger ham under Armen med gammelt Venskabs Æmhed.

»Du véd ikke hvor det glæder mig at se dig — heroppe. Her har jeg jo tilbragt mit Livs bedste Timer. Aldrig har jeg nogetsteds følt, hvad jeg har følt her — undtagen i Baireuth — dét overgik al Forstand.«

»Baireuth,« sagde Titus tvivlende; — »naar har du været i Baireuth. Du har jo aldrig set Baireuth for dine Øjne.«

»Kæreste, hvor kan du sige det?« sagde Holger irriteret. »Vist har jeg været i Baireuth! Har jeg ikke med disse mine to Øjne set Wagner selv?«

»Naa saadan —« svarede Titus blidt og saa ham længe ind i Øjnene, mens hans Mund bævrede under et halvkvalt Smil.

»Kæreste, hvorfor ser du saa skeptisk ud? Tror du maaske jeg lyver?«

»Tværtimod — tværtimod — Vist har du været i Baireuth.«

Titus vendte Hovedet bort for at smile færdig.